

От' сумъ отъ дома ядовентъ,
Люто ме майка карало:
„Обишолъ, да би обишолъ
Три деветъ бѣли градо'и,
Нигде девойка немаше,
Тук' да би нашолъ вдо'ица
Со дванадесетъ сираци,
Со тринадесетъ чивлици.“

Како го майка кълнало,
Така го клетва фатило.
Обиде Стоянъ, обиде
Три деветъ бѣли градо'и,
Нигде девойка не найде,
Туку ми найде вдо'ица
Со двана'есетъ сираци,
Со трина'есетъ чивлици.

484.

Ранила мома бильбиля
Утро и вечеръ со шекеръ,
А на пладнина чейнца;
Ранила що го ранила
Токму за деветъ години.
Дойде ми ко'а и доба
Девойка ми съ посвѣрши,
Посвѣрши ке съ омѣжитъ.
Тога ѣ бильбилъ вореше:
„Девойка, моя стопанко!

Кога ти ке съ омѣжишъ,
Кому ке мене оста'ишъ?
И ясъ со тебе ке идамъ,
Въ десна пазу'а ке спіамъ,
Порано ке те скоривамъ:
Стани ми, стани девойче,
Свекърва оганъ завали,
Золви ти куки смето'а,
Деверъ ти дукиянъ отвори.“

485.

Падналъ ти пѣрстенъ, моме, отъ таде река;
На ледина-та, моме, на ширина-та,
Лудо помина, моме, той ти го найде,
Той ти го найде, моме, той ти го зеде.
Таксай му таксай, моме, що ке му таксашъ,
Що ке му таксашъ, моме, цѣрни-те очи,
И погорни-те, моме, чатмали вежи,
Да ти го да'итъ, моме, стребрени пѣрстенъ.“

486.

Аманъ Нешо, аманъ душо, немой спи потъ дрен-отъ,
Тебе ти съ фалѣтъ, Нешо, до две до три луди,
До две до три луди, — до три аджамии,
Та ке ми те фатѣтъ — ноке на полноке
Ноке на полноке — на седумъ са'ати,
Та ке ми те носѣтъ — горе на планина,
Та ке ми развалѣтъ — до два силни огней,
Та ке ми те печѣтъ — како рудо ягне,